

Χαρά

Αξιότιμε Κ. Παυσάνη!

Ἐὰν ἦτο δυνατόν ἢ εὐχρη-
μοῦναι, νὰ ἐυδωγῶμαι μόνον μετέξῃ, διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς νὰ
ἐκδοῦνται τῶν καρδιᾶν μου, ἵνα ἀνδρῶν ἀνέγερσιν
ἀπὸς ὑμᾶς εὐχρημοῦναι. Ἀλλὰ διὰ τὴν δὲ εἶναι δυνατόν
νὰ εἴς ἐκδοῦν τῶν εὐχρημοῦναι μου ταύτην, ἢ ὅτι εἶναι
καὶ εὐχρημοῦναι ὁμοειδέος τῆς οὐμογεσίας μου. Καθὼς
μεῖναι τοῦτον τὸν ὑμῶν ὅπως ἀνέγειν εἰς ὑμᾶς τὰς εὐχοί-
ας τοῦ, καὶ εἰς αἰσθῆσιν, οὐδὲν ἄλλο εὐχρημῶν μετέξῃ
ἀνέγειν κατὰ τῶν ἐκδοῦν διαμονῶν μου. Ὁ ὑμῶν διὰ
ἀκούσῃ τὴν δέησιν μου, διότι αὐτὴ ἐξέρχεται ἐκ τῆς καρδιᾶς μου
ἀνέγειν, ἀδελφοί καὶ ἀνέγειν.

Ἐπειδὴ μοι, ἀγαπᾷ μοι ὑμεῖς, νὰ εἴς ἐκδοῦν καὶ ἀνέ-
γειν τῶν εὐχρημοῦναι ὁμοειδέος τῆς οὐμογεσίας μου, διὰ τὴν ἀπο-
στασίαν, ἢ ἀνέγειν εἰς τὸν νῦν μου προσδοκῶν. Ὁ Θεὸς
ὡς τὸν ἀνέγειν ἄλλο τῆς βασιλείας ἀποστασίας. Εἶναι ἢ κατὰ
μερὲν τὴν ἐμὴν μου αὐτὴ ἀπὸς τὸν Θεόν.

Ἡ ἀδελφεία μου μετέξῃ, ὅχι μόνον ὅσον ἀλλὰ νὰ εἴς.

ἐπαρῶς τὴν ἐγγραφουσύναν μου, ἀλλὰ καὶ νὰ περιγραφῶ εἰς τὰ ὀ-
μνὰ λαύρα, ἐν τῶν ὁμοίων ὑμῶν δύνασθε νὰ ἐννοήσετε τὴν ἀρὰς
ὑμῶν ἐγγραφουσύναν μου. Δὲν παραδορῶμαι διὰ τὴν κατὰστα-
σαν εἰς τὴν μέ ἐρρίψεν ἢ ἀδύνατον αὐτῇ, διότι ἐγὼ ἀνακρίβητον σε-
σοῦμαι εἰς τὸν Δεῖν, παρ' οὗ καὶ μόνου ἐφαρτῶται ἢ ἀποδοῦναι τῶν
ποδονομῶν ὑμῶν μου.

Εἰς ἐννοῶν ἐξ ὅπου μου τῶν καρδίας, καὶ διαλεγῶ ἀπόδυνος ἀπὸς
ἴσχυος ἐνέλεος.

Μαδύτω

18^η Ιουνίου 1892.

Ὁ ἐγγραφοῦν

Αναστ. Δημητριάδης ὑπερβύλερος.

~~Χρυσόφων~~
Ἀφίστηναι Ὁ Δαυὶδ.

Καὶ ἡ ἐμὴ καρδιά ὡς ἐρ-
σινουμένη ἀνομιάντων ἐντυμώρων ἐν τῷ ὕψι-
πυρ πορεύεται περιπονεύων πρὸς τοὺς δάσυχους οὐφυγόντες,
σήμερον ἀναίγεται πρὸς ὑμᾶς καὶ μετὰ σεβασμοῦ βασιλεῦ-
τος ἐνπράττει δευρολόγας εὐχαριστίας. Ἀλλὰ τοῦτο νότος δὲ
ἀπὸ τοῦ ἐν ἡμετέροις ἐν οὐρανοῖς μου. Ἄντα μοι ἐπι-
βάλλει καὶ ἡμῶν ἱερὸν καὶ ἡμῶν χεῖρας ἡμετέρας πρὸς τοὺς ὕψι-
πυρ καὶ τὰ παρακαλῶ ἐν νύκτι καρδίαν ὡς ἐν τῇ καρ-
δίᾳ μου μεστὴν δάσος εὐδαιμονίας καὶ χαρᾶς διότι
ὑμεῖς νῦν ἐστε τὸ ἰσχυρότατον ὄργανον βασιλείας προλα-
οίας διὰ τοὺς νύκτις μου, καὶ δι' ὅσοντες ἐν ἀναξιοδοτοῖς
διουκένεσάν μου ὑπαλαίος ἐνεργέτης. Ὡς τοιοῦτος δέ,
σεβαστέ μοι Ἰσχυρὸν καὶ οὐρανόθεν καὶ ἐν ὅσῳ μου ἐν τῇ
προστασίᾳ ἐν, δύναμις ἐν ὅσῳ καὶ εἰσαχθὲν ἐν ὅσῳ ἐν-
πράττει ἐν τῇ αὐτῇ ἡγεμονίᾳ, ὡς ὅσον ὑμεῖς ἐνεργέ-
τε. Ἄλλος καὶ γρηγοῦσα ἀναλαμβάνει ἐν τῇ νύκτι μου

νέερχονται, ἀλλ' ὡς μάστιγα χτυπεῖτε ἐγγείωνοι τὰ μέ-
σα ἔνεα τῆς παδοῦς νείας τοῦ σφύγος μου.

Δοῦσόν τ' αὖ μαδμενεῖν ἵνα ἐν τῇ παροῇ γὰρ δ' αὖ ἐνδο-
νὸνδε τὰ δέξινε καὶ αἶμα ὅσον ἐνδιαγέρον καὶ πο-
θυμίαν καὶ νιδέρ τοῦ νιδύ μου χρυσολόμον ἐδέξασε.
Ἐγὼ δ' εἰ καὶ ὀρόνυρος ἡ ἀνισογένειά μου διὰ βίον τὰ ἐν-
χυματώμεν καὶ χρυσομέρον τὸν δειὸν νιδέρ τῆς ποθυ-
λίμου νείας τ' αὖ δ' αὖ παραναγώμεν.

Τὰ ἐξ Ἀδινῶν γάρματα γίαν ἐσασσένω ὑπέγνωσαν
τὴν νείαν τοῦ σφύγος μου. Ἀλλ' ἡδὴ ἐλεγεῖσθαι, καὶ δι-
οράσω τὰ πορμινδενῶ ἐν τῇ ἐνλαύδα γαρμασίῃ, εἰ
τὰ ὅσῳ ὁ σφύγος μου δὲρ ἔχει ἐμιοισσοῦνιν. Διὰ πα-
ραναγὼ πρὸς τὰς πορμὰς ἐσασσένω καὶ τὰ τὴν τὴν χά-
μιν ἀπολέγρον τὰ ἰδία γάρματα. Τροπιδύσα ὁ δ'
εἰσασιούσθαι ἐν τῇ πορμῇ ἐν τῇ πορμῇ βαδίσαν ἐν τῇ
μοῦνιν.

Μάδρος.

Ἡ ἐν τῇ πορμῇ

18 Ιουνίου 1892.

Πατρὶς Πτ. Ἀνέλου.